

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Șah-mat,
*cu
dragoste*

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

PROLOG

*- Am aflat din surse sigure că ești un sex-simbol al Generației Z.
Aproape mi-am scăpat telefonul din mână.*

Bine: îmi scap telefonul, dar îl salvez înainte să aterizeze într-un pahar Berzelius plin cu amoniac. Apoi arunc o privire prin laboratorul de chimie, întrebându-mă dacă a mai auzit cineva.

Ceilalți elevi fie trimit mesaje, fie își plimbă de colo-colo echipamentul. Doamna Agarwal stă la catedră, prefăcându-se că notează lucrări, dar probabil citește ceva roman erotic cu Bill Nye. Un miros de acid etanoic, să sperăm că nu letal, se înalță dinspre banca mea, dar am încă AirPods în urechi.

Nimeni nu este atent la mine sau la clipul de pe telefon, așa că apăs pe „Play“ pentru a-l relua.

- Ai apărut în revista Time acum două săptămâni. Pe copertă. O poză cu tine, apoi „Un sex-simbol al Generației Z“. Cum ți se pare?

Mă aștept să o văd pe Zendaya. Harry Styles. Billie Eilish. Toți membrii formației BTS, înghesuiți pe canapeaua vreunei emisiuni de noapte, pe care a decis să mi-o recomande algoritmul de redare automată al YouTube după ce s-a terminat tutorialul despre experimentul cu pH. Dar este doar un tip. Un băiat, chiar? Nu pare să se simtă în apele lui pe fotoliul de catifea roșie, cu cămașa neagră, pantalonii negri, părul negru, expresia întunecată

pe chip. Imposibil de descifrat, în timp ce rostește cu o voce gravă și serioasă:

– *Mi se pare greșit.*

– *Da?* întreabă moderatorul... Jim, James sau Jimmy.

– *Partea despre Generația Z este corectă, spune invitatul. Nu și cea despre sex-simbol.*

Publicul este captivat de cuvintele lui, aplaudă și ovaționează, și atunci decid să citească detaliile din descriere. *Nolan Sawyer*, scrie. O descriere care explică cine este băiatul, dar n-am nevoie de ea. Poate că nu recunosc chipul, dar nu-mi amintesc măcar o clipă din viața mea când să nu fi știut numele.

Faceți cunoștință cu Ucigașul de regi: jucătorul de șah numărul 1 din lume.

– *Permite-mi să-ți spun un lucru, Nolan: acum să fii deștept înseamnă să fii sexy.*

– *Încă nu sunt convins că mă încadrez.*

Tonul îi este atât de sec, încât n-am cum să nu mă întreb cum a reușit agentul lui să-l convingă să participe la acest interviu. Dar publicul râde, la fel și moderatorul. Bărbatul se apleacă înainte, evident fermecat de acest tânăr cu constituția unui atlet, care gândește ca un teoretician în fizică și are averea unui antreprenor din Silicon Valley. Un copil-minune neobișnuit și frumos, care nu vrea să recunoască nici în ruptul capului că este special.

Mă întreb dacă Jim-Jimmy-James a auzit ce am auzit eu. Bărfele. Poveștile șoptite pe la colțuri. Zvonurile stranii despre băiatul de aur al șahului.

– *Hai să convenim că șahul e noua chestie sexy acum. Iar tu ești cel care a făcut asta... asistăm la o renaștere a șahului de când ai început tu să joci. Cineva a publicat comentarii ale jocurilor tale devenite virale pe TikTok – ChessTok, îmi spun scenariștii mei că se numește – și azi mai mulți oameni ca niciodată învață să joace. Dar întâi de toate: ești un Mare Maestru, cel mai înalt titlu pe care îl poate obține un jucător de șah, și tocmai ai câștigat al doilea Campionat Mondial împotriva – moderatorul se vede nevoit să coboare privirea spre cartonașul din mâna lui, pentru că Marii*

Maestri obișnuiți nu sunt la fel de celebri ca Sawyer – *lui Andreas Antonov. Felicitări!*

Sawyer dă din cap, o dată.

– *Și tocmai ai împlinit 18 ani. Când anume, îmi mai spui o dată?*

– *Acum trei zile.*

Acum trei zile, eu am împlinit 16 ani.

Acum zece ani și trei zile, am primit primul meu set de șah – cu piese de plastic roz și violet – și am plâns de bucurie. Îl foloseam cât era ziua de lungă, îl luam cu mine peste tot, apoi îl țineam în brațe în somn.

Acum nici nu-mi amintesc cum este să simți un pion în mână.

– *Ai început să joci de foarte mic. Părinții te-au învățat?*

– *Bunicul, spune Sawyer.*

Moderatorul pare surprins, de parcă nu și-ar fi închipuit că Sawyer s-ar duce acolo, dar își revine repede.

– *Când ți-ai dat seama că ești îndeajuns de bun pentru a fi profesionist?*

– *Sunt îndeajuns de bun?*

Mai multe râsete din public. Îmi dau ochii peste cap.

– *Ai știut că vrei să fii jucător profesionist de șah de la bun început?*

– *Da. Am știut dintotdeauna că nu există nimic care să-mi placă mai mult decât să câștig o partidă de șah.*

Sprânceană moderatorului se arcuiește în sus.

– *Nimic?*

Sawyer nu ezită.

– *Nimic.*

– *Și...*

– *Mallory? O mână se așază pe umărul meu. Tresar și-mi scot o cască. Ai avut nevoie de ajutor?*

– *Nu! Îi zâmbesc doamnei Agarwal, lăsând telefonul să-mi alunece în buzunarul de la spate. Tocmai am terminat clipul cu instrucțiuni.*

– *O, perfect. Nu uita să-ți pui mânușile înainte de a adăuga soluția acidă.*

-Da.

Restul clasei aproape a terminat cu experimentul. Mă încrunt, mă grăbesc să-i prind din urmă, iar câteva minute mai târziu, când nu-mi mai găsesc pâlnia și vărs bicarbonatul de sodiu, încetez să mă mai gândesc la Sawyer sau la cum a răsunat vocea lui când a spus că nu și-a dorit niciodată nimic mai mult decât șahul.

Și nu mă mai gândesc la el puțin peste doi ani. Până în ziua în care jucăm împreună pentru prima dată.

Și șterg pe jos cu el.

PARTEA ÎNTÂI

Deschideri

CAPITOLUL 1

Doi ani mai târziu

Easton este deșteaptă pentru că mă ademenește să ieșim cu promisiunea unui ceai boba gratis. Dar este și nătângă pentru că nici nu așteaptă să sorb din ceaiul cu bule de ciocolată cu cremă de brânză înainte de a spune:

– Am nevoie de o favoare de la tine.

– Nu.

Îi zâmbesc larg. Înșfac două paie din coș. Îi ofer unul, dar ea îl ignoră.

– Mal. Nici n-ai auzit ce...

– Nu.

– Este vorba despre șah.

– Ei bine, în cazul ăsta...

Îi zâmbesc recunoscătoare fetei care îmi întinde paharul comandat. Am ieșit împreună de două, poate de trei ori vara trecută și am amintiri vagi și plăcute cu ea. Buze date cu balsam de culoarea zmeurei, Bon Iver răsunând alene în mașina ei Hyundai Elantra, o mână moale și rece sub maioul meu. Din păcate, nici una dintre aceste amintiri nu include și numele ei. Noroc că a scris *Melanie* pe ceaiul meu cu bule, așa că toate bune și frumoase.

Împărtășim în treacăt urma unui zâmbet misterios și mă întorc spre Easton.

– În cazul asta, categoric nu.

– Am rămas fără un jucător. Pentru un turneu pe echipe.

– Nu mai joc.

Îmi verific telefonul. Este 12.09 – încă 21 de minute până trebuie să mă întorc la atelier. Bob, șeful meu, nu este tocmai un om bun și îngăduitor. Uneori chiar mă îndoiesc că ar fi un om.

– Hai să bem asta afară, înainte de a-mi petrece toată după-amiaza sub un Chevy Silverado.

– Hai, Mal! Se uită încruntată la mine. Este șah. Încă mai joci.

Când profesorul dintr-a șasea a surorii mele Darcy a anunțat că urma să trimită porcușorul de Guineea al clasei la o „fermă în nord“, Darcy, neputând să-și dea seama dacă ferma există cu adevărat, a decis să-l răpească. Pe porcușor, nu pe profesor. Goliat cel Răpit a locuit cu noi în ultimul an – un an petrecut refuzându-i resturi de la cinele noastre, de când veterinarul pe care nu ni-l puteam permite ne-a implorat în genunchi să-l punem la regim. Din nefericire, Goliat are neobișnuita abilitate de a mă privi lung până mă face să capitulez de fiecare dată.

La fel cum face și Easton. Expresiile lor emană aceeași încăpățănare neînduplecată.

– Nici în ruptul capului. Sorb din ceai. Divin. Am uitat și regulile. Ce ziceai că face căluțul?

– Foarte amuzant!

– Nu, serios, care e șahul? Când regina cucerește Catanul fără să treacă prin Go...

– Nu-ți cer să faci ce făceai pe vremuri.

– Ce făceam pe vremuri?

– Mai știi când aveai 13 ani și i-ai bătut pe toți ceilalți copii de la Clubul de șah Paterson, apoi pe adolescenți, apoi pe adulți? Și au adus oameni de la New York pe care să-i umilești? N-am nevoie de asta.

Aveam de fapt 12 ani când s-a întâmplat asta. Îmi amintesc bine pentru că tata stătea lângă mine, cu mâna caldă pe umărul meu uscățiv, declarând cu mândrie: „N-am câștigat nici un meci împotriva lui Mallory de când a împlinit 11 ani acum un an. Extraordinar, nu-i așa?“ Dar nu subliniez detaliul și, în schimb,

mă întind pe un petic de iarbă, lângă un strat de flori plin de cârciumărese care abia se mai țin în viață. Luna august în New Jersey nu este unul dintre locurile preferate ale nimănu.

– Mai ții minte când am ajuns la jumătatea partidelor mele demonstrative? Când eram cât pe ce să leșin, și le-ai spus tuturor să se dea înapoi...

– ... și ți-am dat sucul meu.

Ea se așază lângă mine. Arunc o privire spre linia perfectă a dermatografului ei, apoi la salopeta mea pătată de ulei și mi se pare frumos cum unele lucruri nu se schimbă niciodată. Perfecționista Easton Peña, mereu cu un plan, și tovarășa ei dezordonată, Mallory Greenleaf. Suntem în aceeași clasă din clasa întâi, dar nu am interacționat cu adevărat până nu s-a alăturat și ea clubului de șah Paterson când avea zece ani. Într-un fel, era de atunci deja pe deplin formată. Era deja uluitorul și încăpățânatul om care este azi.

„Chiar îți place să joci prostia asta?“ m-a întrebat când am fost puse să jucăm o partidă de șah.

„Ție, nu?“ am întrebat eu îngrozită.

„Normal că nu. Doar că-mi trebuie o gamă largă de activități extrașcolare. Bursele de facultate nu se câștigă de la sine.“

I-am dat șah-mat din patru mutări și de atunci o ador.

Este amuzant că lui Easton nu i-a păsat niciodată de șah cum mi-a păsat mie, dar i-a rămas fidelă mult mai mult timp. Ce triunghi amoros ciudat facem noi trei!

– Îmi ești datoare pentru cutia de suc, așa că... vino la turneu, îmi ordonă ea. Am nevoie de o echipă de patru oameni. Toată lumea fie este în vacanță, fie nu poate să facă diferența dintre șah și jocul de dame. Nici măcar nu trebuie să câștigi... și este în scop caritabil.

– Ce scop caritabil?

– Contează?

– Firește. E pentru vreun grup de discuții de dreapta? Următorul film al lui Woody Allen? Vreo boală inventată, cum ar fi isteria sau sensibilitatea la gluten?

– Sensibilitatea la gluten *nu* este inventată.

LIBRIS

We know
books

– Serios?

– Da. Iar turneul este pentru... Butonează înfuriată telefonul. Nu găsesc, dar putem să nu mai lungim vorba? Știm amândouă că o să spui da.

Mă încrunt.

– Ba nicidecum.

– Poate *tu* nu știi.

– Am o coloană vertebrală, Easton.

– Sigur.

Își mestecă biluțele de tapioca, agresivă, îndrăzneată, transformată parcă dintr-odată mai degrabă în urs grizzly decât în porcușor de Guineea.

Își amintește de clasa a noua, când m-a convins să-i fiu vicepreședintă, pe vremea când candida pentru a fi președinta clasei. (Am pierdut. Cu o majoritate covârșitoare.) Și de clasa a zecea, când Missy Collins răspânda tot felul de zvonuri și m-a recrutat ca să-i spargem contul de Twitter. Și de clasa a unsprezecea, când am jucat rolul doamnei Bennett în musicalul *Mândrie și prejudecată* pe care l-a scris și regizat – împotriva bunei mele judecăți și a vocii mele cu o amplitudine de o jumătate de octavă. Probabil aș mai fi fost de acord cu vreo tâmpenie și în ultimul an, dacă lucrurile acasă nu ar fi fost... ei bine, mai puțin bune din punct de vedere financiar. Și nu mi-aș fi petrecut fiecare secundă liberă lucrând la atelierul auto.

– Știm cu toții că nu poți spune nu, subliniază Easton. Așa că spune da.

Îmi verific telefonul – încă douăsprezece minute de pauză. Azi e cald ca naiba, mi-am dat pe gât boba și mă uit cu interes la paharul ei. Pepene galben: a doua mea aromă preferată.

– Am treabă.

– Ce treabă?

– Am o întâlnire.

– Cu cine? Cu tipul cu plante carnivore? Sau cu tipa care seamănă cu Paris Hilton?

– Nici, nici. Dar găsesc eu pe cineva.

– Hai! Este un mod de a ne petrece timp împreună înainte de facultate.

Mă ridic, înghiontind-o cu cotul.

– Când pleci?

– În mai puțin de două săptămâni.

– *Poftim? Tocmai* am terminat, acum...

– Acum trei luni? Trebuie să fiu în Colorado până la jumătatea lui august pentru sesiunea de orientare.

– Oh! Este ca și cum te-ai trezi dintr-un pui de somn de după-amiază ca să-ți dai seama că e deja întuneric. Oh, repet, puțin șocată.

Știam că va veni și acest moment, dar undeva între criza de mononucleoză a surorii mele, săptămâna petrecută de mama la spital, criza de mononucleoză a *celeilalte* surori și toate turele în plus pe care mi le-am luat, trebuie să fi pierdut noțiunea timpului. Este înspăimântător: nu am trăit niciodată în *alt* oraș decât Easton. Nu a fost săptămână în care să nu ne vedem ca să jucăm *Dragon Age*, să vorbim despre *Dragon Age* sau să ne uităm la *Playthroughs Dragon Age*.

Poate avem nevoie de hobby-uri noi.

Încerc să zâmbesc.

– Îmi închipui că timpul zboară când te distrezi.

– *Chiar, Mal?* Te distrezi? Face ochii mici spre mine și eu râd. Nu *râde*. Muncești mereu. Când nu muncești, îți plimbi surorile cu mașina sau o duci pe mama ta la programările la doctor și... Își trece o mână prin buclele negre și le ciufulește – un bun indiciu al exasperării ei. Șapte pe o scară de la 1 la 10, aș zice. Erai cea mai bună din clasă. Ești un geniu în matematică și poți să memorezi *orice*. Ai avut *trei* oferte de bursă... una să vii la Boulder, cu mine. Dar ai decis să nu te duci și acum pari *blocată* aici, fără să se întrezărească vreo speranță și.... Știi ce? Este alegerea ta și te respect pentru asta, dar ai putea măcar să-ți permiți să faci *un* lucru distractiv. Un lucru care să-ți placă.

Mă uit la obrazii ei înroșiți una, două, trei secunde și aproape dau să deschid gura ca să-i spun că bursele îți plătesc studiile, dar nu și ipoteca pe casă, tabăra de derby cu role a surorii

URRIS | We know books
 tale, granulele întărite cu vitamina C ale animalului de companie răpit de cealaltă soră a ta sau orice este nevoie pentru a topi vinovăția care se așterne în străfundul meu. Aproape. În ultima secundă, întorc privirea și se întâmplă să mă uit la telefon.

Este 12.24. La naiba!

- Trebuie să plec.

- Pofitim? Mal, te-ai supărat? N-am vrut să...

- Nu. Îți trimit un zâmbet. Dar mi s-a terminat pauza.

- Nici n-ai ajuns bine aici.

- Da. Bob nu este un fan al ideii de program și al echilibrului dintre viața profesională și cea personală. Sunt șanse să nu termini ceaiul cu bule?

Ea își dă ochii peste cap suficient de tare încât să-și sucească vreun mușchi, dar îmi întinde paharul. Ridic pumnul în aer în timp ce plec.

- Să-mi spui ce ai decis despre turneu, ți-pă Easton după mine.

- Ți-am spus deja.

Un geamăt. Și apoi pe un ton serios și apăsător:

- Mallory... Ceea ce mă face să mă întorc în ciuda riscului ca Bob să-și răcească spre mine urletele puturoase pentru că am întârziat. Ascultă, nu vreau să te oblig să faci nimic. Dar șahul era pe vremuri viața ta. Și acum nu vrei să joci nici măcar pentru o cauză nobilă.

- Cum ar fi sensibilitatea la gluten?

Ea își dă din nou ochii peste cap și eu mă întorc în fugă la muncă și cu un zâmbet pe buze. Abia dacă ajung la timp. Îmi strâng uneltele înainte de a dispărea sub Silverado când îmi sună telefonul. Este o captură de ecran cu un pliant. Pe care scrie: *Turneul pe echipe Clubs Olympic. Regiunea NYC. În afiliere cu Medici Fără Frontiere.*

Zâmbesc.

Mallory: *Bine, este o cauză bună.*

Bret Easton Ellis: *Ți-am zis. De asemenea:*

Îmi trimite un link către pagina WebMD despre sensibilitatea la gluten, care se pare că există.

Mallory: *Bine, deci ESTE o chestie reală.*

Bret Easton Ellis: *Ți-am zis.*

Mallory: *Știi că asta e sloganul tău.*

Bret Easton Ellis: *Asta ar însemna mai degrabă: „Am avut dreptate“. Deci vii la turneu?*

Pufnesc și aproape scriu nu. Aproape că-i amintesc *de ce*, mai exact, nu mai joc șah.

Dar apoi mi-o închipui plecată la facultate luni întregi – și eu aici, singură, încercând să port o discuție despre ultimul *Dragon Age* la vreo întâlnire cu cineva care vrea doar să și-o tragă. Mă gândesc la întoarcerea ei acasă de Ziua Recunoștinței: poate se va schimba, va deveni vegană, va începe să poarte imprimeuri. Poate că va fi o cu totul altă persoană. Ne vom întâlni în locurile în care ne întâlnim de obicei, ne vom uita la emisiunea la care ne uităm de obicei, vom bârfi despre oamenii noștri despre care bârfim de obicei, dar nu va mai fi la fel, pentru că ea va fi întâlnit prieteni noi, va fi văzut lucruri noi, își va fi creat amintiri noi.

Frica îmi străfulgeră pieptul ca un pumnal. Teamă că se va schimba, va înflori și că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Dar eu voi fi. Aici, în Paterson, bătând pasul pe loc. Nu o vom spune, dar o vom ști.

Astfel că tastez:

Mallory: *K. ultima aventură*

Bret Easton Ellis: *Vezi? Am avut dreptate.*

Mallory: ☺

Mallory: *O să te revanșezi ducându-le pe surorile mele în tabără săptămâna viitoare, ca să pot să-mi iau mai multe ture în plus.*

Bret Easton Ellis: *Mal, nu.*

Bret Easton Ellis: *Mal, te rog. Orice altceva.*